

ACTA GENERALIS VIII. SYNODI.

Mity.

Græc.

Imp.
Græc.

Geor. scho
larius

aîs, sentiam.

Matt. 10. d
Marci. 8. d
Lucæ 12. a

procedere, aliâ ex utroq; aliâ ipm spiritum a filio habere esse, aliâ vero ab eodem pro
fundi & mitti. Quibus q dem Orientalium doctorum sententis intellectis, Mitylenen. **D**
etiam præsul sanctos Occidentales doctores citavit, proferentes patrem & filium vni
cam sancti spūs causam esse, patrem tñ præcipuam esse causam, licet spūs ex consubstā
tiali quoq; filio sit, ac ex utroq; procedat. Quibus omnibus sanctoꝝ sententis visis,
pontifices ipsi dixerunt, se nunq; alias ipas intellexisse, nunc autē eas, æ quo animo suscipi
pere. Tum Imperator dixit illis: Si ergo talibus sententis acquiescitis, vestras senten
tias dicite. Hi vero pontifices ac patriarcha simul rñderunt, Occidentales sanctos se
ctari velle, ac ipsos doctrinā suscipere, quam q dem necesse est veram esse, cum ab vno
eodemq; sanctoꝝ spū æ qualiter omnes afflati fuerint. Sequenti autem die Georgius
scholarius vir doctissimus, q cū sacris initiatus nō esset, in synodum venire non poterat,
ab Imperatore vocatus, vt quidnam in hac sentiret materia, proferret, hanc orationem
in cōuētū Græcorū habuit. Quid egdē, Imperator optime, de faciēda cum Latinis pa
ce senserim, ac sentiā, ex sermone, quē nuper ad hos amp. P. scripsi, patet, quo qdē ipos
vt cum Latinis coniungerent, pacemq; componerent, & reipublicæ Constantinopolis
tanæ auxilium ferrent, pro viribus hortatus fui, Nunc autem duas alias orationes, quas
nuper exarauit, tibi cōsecro. In quarū altera continet, quanam ratione pax hmōi fieri de
beat, in altera vero non argumentis ac humanis probationibus, verum ex ipsa sacra scri
ptura, & sanctoꝝ doctoꝝ sententis demonstratur, sanctos oēs doctores inter se con
cordes ac consonos esse. Quas q dem duas orationes, serenissime Imperator, tamenē ne
q; sapiētia, neq; sciētia, neq; ingenio præditus sum, pro meo tñ munere ac gratijs, quas
mibi pro illo primo meo sermone humanissime reddidisti, quas egdem minimas simul
& maximas esse censeo, illud q; alias maioribus me beneficijs affecisti, hoc autem q; indi
gnus sum, vt tot ac tantæ mihi gratiæ agant, pro meo (inquam) munere, ac horum præ
stantissimoꝝ patrum in me mutua benevolentia, summo studio ac lucubrationibus. &
longis vigilijs composui. Quibus plane patet, quidnam ego in hac re * sententiē, videlicet
cet omēs probos & non contētiofos Chřianos firmiter credere debere, sanctos docto
res (vt pauloante dictum est) q maxime concordēs esse, quoꝝ omniū rōnem, cuiq; vos
lenti auisculare paratus sum reddere. Porro, qm̄ tu Imperator diuine, ac oēs hi præst. P.
mibi iubetis, vt ego quoq; quidnam de tali re sentiam, nunc in medium proferam, idcir
co tamenē conuenientiū esset mihi, paci per vos faciēdæ acquiescere, q in ea sententiā
dicere, quandoq dem talem proferre sententiā ad ecclesiæ rectores pertinere videt,
tibi tñ imperanti mihi, non autē q; autoritate mea in hac re opus sit, pro viribus satissā
ciam. Sed vbi de fide veritatisq; professiōe agit, propria vti autoritate ineptissimū est,
nam nec imprudētium quisq; aliqd crederet, quod non aliqua rōne constaret, licet so
la fidei veritate (vt nouimus) Chřiani seruari, & diuinam grām consequi possunt. Sed
hæc haftenus. Primū autē deo optimo, maximo, sereniss. Imp. grās ago, q; vestrū omni
um mētēs, ad componēdam pacē sibi gratissimū, direxisset, quiq; passus nequaq; fuisset,
vt sui fideles spe tanta fraudarent, me deinde, vestri sacri cōuētus, quoniam huius cœcu
menicæ synodi sententiæ, ac futuro decreto summitto, quod qdē summa veneratione,
ac non mediocri gaudio suscipiam, & amplectar, ipsaq; magnū honorē pro viribus tri
buam, vtpote quod nō ab hominibus, sed a deo eē prolatum existimē. Hanc autē sen
tentiā dico, non quia laicus sum, ob idq; mihi necesse est diuino tuo Imperio, & cœcu
menico patriarchæ nostro, & huic sancto conuētui, & multo magis generali synodo
semp obedire, neq; p̄terea, q; in hac materia semp huius sententiæ fuerim, vt cum Latinis
cōiungeremini, verum & si contrariam sententiā prius habuissē, & quauis dignitate
in dei ecclesia p̄ditus essem, sapiētiāq; cæteros mortales p̄cellerem, adhuc tamē non aliā
sententiā in p̄sentia dicerē. Demū magno affectus desiderio, veritatis cōfessione meam
linguā expiare, sanctificareq; vt Chřī seruatoris nostri de me q; confessionē in cœlis
expectē, quā quidē ipse, qui veritas est, his, qui eum corā hominibus profiteantur, pro
mittit, pia mēte credo, & profiteor sanctos doctores tam Oriētales q; Occidētales, quoꝝ
inter se cōsonos eē, necesse est, & quoꝝ alij lris mandarunt, sanctū spm̄ ex p̄re filioq;
alij ex p̄re p̄ filiū procedere, vel mitti, vel ex filio, vel ex p̄re p̄ filiū eē, alij vel ex filio
profundi, quēdamodū ex p̄re, vel substantiatiter ex utroq; effundi, vel deniq; ex filio sca
turire, ac aliā id genus, sanctos (inquā) doctores ipos, ad hanc vnā veritatē aspexisse san
ctum